

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.325 van 9 januari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat L. VERHEYEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift van 6 oktober 2008 een schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, merkt de Raad op dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408, X; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852, X).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

2. Verzoeker stelt verder dat zijn dossier zeer onvolledig of gebrekkig werd onderzocht door de Commissaris-generaal, maar werkt deze stelling geenszins uit.

3. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een staatsburger van Oezbekistan en van Oezbeekse origine.

U verklaarde problemen te hebben omwille van uw politieke activiteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag haalde u voor het Commissariaat-generaal volgende feiten aan.

In Oezbekistan werkte u op de markt. U ging naar Kazachstan om goederen in te kopen die u dan in Oezbekistan verkocht. Tijdens uw verblijf in Kazachstan las u in de kranten dat er in Oezbekistan geen democratie is en dat kinderen er moeten werken op de katoenplantages.

Terug in Oezbekistan vertelde u deze zaken aan uw kennissen op de markt. U bekritiseerde de regering.

Daardoor werd u lastiggevalen door de politie.

U werd meermaals opgepakt, zo'n 30 à 40 keer per jaar, omdat u bijvoorbeeld uw documenten niet bij had of zelfs zonder reden.

Op 14 november 2003 was u samen met uw neef, SABITOV Delshot (o.v. 5.655.272) uw opbrengst van de markt aan het tellen toen de politie kwam. Ze begonnen over uw kritiek tegen de president. Ze namen u en uw neef geboeid mee. U vroeg waarom jullie gearresteerd werden, ze zeiden dat u het wel zou horen op de ROVD. U werd gedurende drie dagen vastgehouden in het bureau van de ROVD. U werd er ondervraagd over uw politieke beweging en geslagen. Nadat u en uw neef werden vrijgelaten diende uw neef in het ziekenhuis te worden opgenomen gedurende 12 dagen.

In december 2003 reisden u en uw neef legaal naar Polen (met Pools visum) met de bedoeling er kwaliteitsgoederen aan te kopen die u later zou kunnen verkopen. Toen u in Polen verbleef nam u contact op met uw moeder. Ze vertelde dat onbekende politieagenten bij u thuis geweest waren, waar ze enkele videobanden in beslag namen. U besloot niet meer terug te keren naar Oezbekistan en in Europa asiel aan te vragen.

Aan de grens werd u echter onderschept en tegengehouden aangezien uw Pools visum bijna vervallen was. Noodgedwongen vroeg u asiel aan in Polen. U vertelde er niet de waarheid omdat Polen een ex-socialistische republiek is.

Na de negatieve beslissing slaagde u er in naar Tsjechië te reizen, waar u opnieuw noodgedwongen asiel aanvraagde. Opnieuw vertelde u er niet de waarheid omdat Tsjechië ook een ex-socialistische republiek is.

Na de negatieve beslissing reisde u via Oostenrijk naar België waar u op 10 september, samen met uw neef SABITOV Delshot (o.v. 5.655.272) asiel aanvraagde.

Sinds u in België verblijft werden er artikels van uw hand op internet geplaatst. In deze artikels bekritiseert u de regering van Oezbekistan. U vreest problemen te krijgen door deze artikels als u zou terugkeren naar Oezbekistan.”

Verzoeker betwist deze weergave niet.

4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5.1. De motivering van de bestreden beslissing vangt aan als volgt:

“Na grondige studie van uw asieldorfier blijken verschillende zaken niet logisch of inconsistent te zijn.

Het gaat over diverse zaken, zowel in uw verklaringen, als in die van uw neef SABITOV Delshot (o.v. 5.655.272), als in deze verklaringen onderling.

In verband met de arrestatie op 14 november 2003 bij u thuis verklaarde uw neef voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij, na zijn vrijlating, gedurende drie weken werd opgenomen in het ziekenhuis (DVZ neef, vraag 41).

Voor het Commissariaat-generaal verklaarde uw neef echter dat hij slechts twee weken in het ziekenhuis verbleef (CGVS neef, p. 17). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd uw neef gewezen op de eventuele tegenstrijdigheid. Hierop heeft hij beaamt dat er inderdaad een verschil is tussen zijn opeenvolgende verklaringen, zonder er een verklaring voor te geven (CGVS neef, p. 18).

Nog in verband met deze arrestatie verklaarde uw neef uitdrukkelijk dat er vier agenten bij betrokken waren: twee wijkagenten en twee andere agenten (CGVS neef, p. 5). Zelf houdt u het slechts op drie agenten: één wijkagent en twee onbekende agenten (CGVS, p. 15). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden zowel u als uw neef dat het om drie agenten ging (DVZ vraag 41, DVZ neef vraag 41). Er kan toch van u en uw neef verwacht worden dat u consistente verklaringen aflegt over hoeveel agenten betrokken waren bij de arrestatie. Daarbij verklaarde u dat u, samen met uw neef, tweemaal werd opgepakt door de politie, een keer in 1999 en een keer in 2003 (CGVS, p. 11), terwijl uit de verklaringen van uw neef blijkt dat hij voor 2003 nooit problemen had gehad met de autoriteiten (CGVS neef, p. 11). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op de eventuele tegenstrijdigheid. U gaf hiervoor als uitleg dat uw neef slecht Russisch kent en geheugenproblemen heeft (CGVS, p. 15, 16). Echter, uit het dossier van uw neef blijkt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verklaringen wel gedetailleerd kon doen in het Russisch. Opmerkelijk in dit verband is tevens dat uw neef tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal bij bepaalde vragen ‘plots’ moeite bleek te hebben met het Russisch, terwijl hij bij andere vragen moeiteloos en gedetailleerd in het Russisch kon antwoorden. Over eventuele geheugenproblemen legden u, noch uw neef, enig medisch attest voor dat dergelijke problemen zou kunnen staven. Bijgevolg blijkt uw verklaring voor de inconsistenties niet afdoende. Ook de vaststelling op zich dat uw neef op ‘selectieve wijze’ het Russisch niet goed machtig bleek te zijn, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beider verklaringen.”

5.2. Verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift van 6 oktober 2008 dat *“het gaat hier om details waarover men zich zeer spoedig kan vergissen”*.

5.3. De Raad is van mening dat de vastgestelde tegenstrijdigheden, die steun vinden in het administratief dossier, helemaal geen details betreffen, zoals verzoeker aanvoert, maar daarentegen kernelementen zijn van het asielrelaas van verzoeker en zijn neef.

De vaststelling dat verzoeker en zijn neef zich over dergelijke elementen tegenspreken, ondergraaft de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

5.4. De motivering vervolgt:

“Daarnaast verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat er, tijdens uw verblijf in Polen, een inval was in uw appartement waarbij de politieagenten videobanden in beslag namen waarop de ‘reportages’ van u en uw neef stond over een marktvrouw die in het ziekenhuis belandde nadat ze door de politie mishandeld was tijdens een betoging. U verklaarde nog dat u deze video had willen meenemen maar dat u het risico niet durfde te lopen. Daarbij verklaarde u dat u reeds in 1999 begon met het verzamelen van dergelijke informatie (CGVS, p. 14, 15).

Voor de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u echter geen enkele melding van de inbeslagname van videobanden, hoewel u wel sprak over de inval door de politie.

Het is erg merkwaardig dat u dergelijke inbeslagname van videobanden, hetgeen toch om cruciale feiten gaat, niet vermeld heeft tijdens uw eerste interview, temeer daar precies het feit dat de politie bij u thuis was geweest voor u de aanleiding was om niet naar Oezbekistan terug te keren en in Europa asiel aan te vragen.

Hier moet nog aan toegevoegd worden dat het feit dat u in Polen economische motieven aanhaalde ter staving van uw asielaanvraag niet te rijmen valt met een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van Subsidiare Bescherming.”

5.5. Verzoeker verklaart dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken *“heeft hij vermoedelijk vergeten te zeggen dat het juist ging om de in beslagname van de videobanden”*.

Hij voegt hier aan toe dat *“het is toch evident dat men wat zenuwachtig is bij een verhoor omdat men niet alle geplogenheden kent”*.

5.6. De Raad merkt op dat van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De vaststelling dat verzoeker een voor zijn asielrelaas cruciaal feit niet vermeldt tijdens één van zijn verhoren bij de Belgische asieldiensten, zet de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op de helling.

Redelijkerwijs kan immers worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Dat zenuwachtigheid in hoofde van een volwassen man van meer dan dertig jaar oud, een handelaar, tijdens een rustig -zonder incidenten (zie het verhoorblad van 25 maart 2005, p.26)- verhoor, bij een derde asielaanvraag, de oorzaak zou zijn wezenlijke verschillen en een omissie in verklaringen, wordt in redelijkheid niet aanvaard.

5.7. De motivering stelt verder:

“Daarbij is het niet aannemelijk dat u op legale wijze naar Polen kon reizen met een paspoort voorzien van een Oezbeeks exit-visum (CGVS, p. 16), terwijl u naar eigen zeggen door de Oezbeekse autoriteiten werd vervolgd omwille van uw oppositie activiteiten.

Hoewel u verklaarde dat u zes maanden moest wachten op het exit-visum en dat het veel moeite heeft gekost (CGVS, p. 16), verklaarde uw neef dat hij zijn exit-visum zonder enig probleem kreeg (CGVS neef, p. 8).

Hoe dan ook, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat de Oezbeekse autoriteiten het systeem van exit-visa strikt toepassen en op deze manier verhinderen aan politieke opposanten om het land te verlaten. Deze vaststelling ondermijnt verder uw verklaringen als zou u in Oezbekistan vervolgd zijn geweest door de Oezbeekse autoriteiten.”

5.8. Verzoeker verklaart dat *“zelfs wanneer men naar het buitenland kan gaan kan men problemen hebben bij terugkeer wat zeker het geval zal zijn voor verzoeker”*.

5.9. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een vage, nietszeggende verklaring.

De bestreden beslissing stelt terecht dat *“[...] uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt*

dat de Oezbeekse autoriteiten het systeem van exit-visa strikt toepassen en op deze manier verhinderen aan politieke opposanten om het land te verlaten.”

De vaststelling dat verzoeker Oezbekistan verliet met een exit-visum ondermijnt dan ook zijn bewering vervolgd te worden door de Oezbeekse autoriteiten.

5.10. De motivering vervolgt:

“In verband met de kritische artikels die u, samen met uw neef, publiceerde op het internet dient het volgende te worden vastgesteld.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in deze artikels de Oezbeekse autoriteiten bekritiseerde. U verklaarde dat de Oezbeekse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn (CGVS, p. 13, 14).

Deze artikels blijken echter te zijn ondertekend met de familienaam ZOBITOV terwijl uw familienaam, volgens de kopies van uw paspoort en rijbewijs, SABITOV is. De schrijfwijze in het Cyrillisch is duidelijk totaal verschillend (zie documenten 1, 2 en 3).

Bijgevolg is het allerm minst aannemelijk dat de autoriteiten u zouden kunnen identificeren met deze artikels.

Bovendien blijken uw verklaringen over uw vrees voor represailles tegenover uw achtergebleven familieleden weinig doorleefd te zijn.

Zo blijft u erg vaag over de risico's voor uw familieleden en de familieleden van uw neef sinds u en uw neef in België artikels publiceerden op het internet (CGVS, p. 22, 25). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u werkelijk stilstaat bij de mogelijke gevolgen van uw politieke activiteiten vanuit het buitenland.

Daarbij kan nog gesteld worden dat, gezien uw politieke activiteiten voor uw vertrek niet geloofwaardig blijken te zijn, de Oezbeekse overheid u a-priori niet ziet als een politieke opposant.

Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat de autoriteiten actief op zoek gaan naar mogelijks oppositionele acties van uwentwege.”

5.11. Verzoeker verklaart dat *“het is duidelijk dat men dit pseudoniem kan linken aan de naam van verzoeker met alle gevolgen vanden”*.

5.12. De Raad deelt deze krachtig geformuleerde, loutere bewering van verzoeker niet maar schaaft zich achter het gemotiveerd besluit in de bestreden beslissing dat *“bijgevolg is het allerm minst aannemelijk dat de autoriteiten u zouden kunnen identificeren met deze artikels”*.

5.13. De motivering eindigt als volgt:

“In het kader van de asielaanvraag van uw neef Sabitov Delshot (o.v. 5.655.272) werd eveneens een beslissing van weigering van erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling en weigering van toekenning van het statuut van Subsidiare Bescherming genomen.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (kopies van delen van uw intern paspoort op naam van SABITOV, kopie van uw rijbewijs op naam van SABITOV, artikels van internet op naam van ZOBITOV) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De kopies van uw paspoort en rijbewijs betreffen geen originele documenten. Bovendien handelen deze documenten niet over de door u aangehaalde problemen doch bevatten deze slechts identiteitsgegevens.

De artikels op internet stellen dat u kritische artikels schreef op internet, doch onder een andere naam.”

5.14. De Raad stelt vast dat verzoeker dit deel van de motivering van de bestreden beslissing niet betwist.

5.15. In acht genomen wat voorafgaat, besloot de Commissaris-generaal aldus terecht dat verzoeker niet aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

6.1. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt *“dat de problemen in Oezbekistan voor iedereen bekend zijn”*.

6.2. De Raad benadrukt dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst kan volstaan, maar dat hij enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist.

Verzoekers stelling *“dat de problemen in Oezbekistan voor iedereen bekend zijn”* is dan ook ontoereikend.

De Raad beschikt zelf over geen aanwijzingen die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zou rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 9 januari 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. P. BREYNE,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.